

De Ster

H.M. KONINGIN JULIANA.
Z.K.H. PRINS BERNHARD.

15 September 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 9

INHOUD :

	Blz.
Het getuigenis van de geest, door LeGrand Richards	259
Wilford Woodruff	260
Neerland's Koninginnen, door A. D. Jongkees	264
Hollandse aardappels gepoot door Duitse Heiligen	267
Waarom heiligen wij de Sabbat? door Dawna Daw	270
Rijmpreekjes-Nabloei nr. 21	271
Dennis en het Mormoonse Bataljon (7)	272
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	279
Onderlinge Ontwikkelings Vereniging	283
Gebeurtenissen in de Zending	284

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY,   Assistenten: JOHANNA A. SEHLMER
TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Het getuigenis van de Geest

door Bisschop LeGrand Richards.

Gedeelten van een toespraak, door Bisschop LeGrand Richards uitgesproken tijdens de Algemene Conferentie, te Salt Lake City gehouden in April 1948.

Men zegt dat aan het begin dezer eeuw, toen de zendelingen in Groot-Brittannië vervolgd werden, de Britse regering een ambtenaar naar Salt Lake City zond om de „Mormoonse kwestie” te onderzoeken en uit te vinden, wat hen zo vastbesloten deed zijn om hun boodschap aan andere naties te brengen. Bij zijn terugkeer rapporteerde hij, dat het „duistere geheim” van het Mormonisme gelegen was in het persoonlijke getuigenis van de leden. En waarlijk, Broeders en Zusters, dit is het duistere geheim van het Mormonisme. Waar gij ook komt in de wards en stakes van Zion of in de zendingen der Kerk, of

waar elders gij Laterdaagse Heiligen vindt, die door het opleggen der handen de gave des Heiligen Geestes hebben ontvangen, zult gij deze geest opmerken in hun kerkelijke activiteiten. Er bevindt zich daar een macht, die nergens ter wereld gekend wordt.

Enige dagen geleden ontvingen wij een brief van een jonge bekeerling, die door onze zich in het leger bevindende jongens met de Kerk in aanraking was gekomen. Hij zond ons tegelijk een groot bedrag aan tienden. Daarna gaf hij zijn getuigenis en ik wil u gaarne een gedeelte van zijn brief voorlezen. Hij schreef:

„Voor ik eindig wil ik u zeggen, dat ik een sterke getuigenis ontvangen heb sedert ik gedoopt werd door vele grote, wondervolle en heerlijke dingen. Deze brief kan mijn getuigenis niet bevatten, dan zou hij te lang worden, doch

Geboren
1 Maart
1807

Gedoopt en tot lid
der Kerk bevestigd
in 1833

Tot Apostel
verordineerd in
1839

Wilford Woodruff

Vierde President van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.

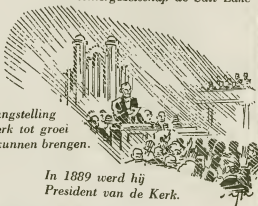
Hij was een geboren zending.
Zowel in Engeland als in vele staten der
Verenigde Staten volbracht hij een groot werk.

In 1847
betrad hij met het eerste
Pioniergezelschap de Salt Lake Vallei.

Hij was altijd vol belangstelling
voor wat Staat en Kerk tot groei
en ontwikkeling zou kunnen brengen.

In 1889 werd hij
President van de Kerk.

NELSON
WHITE

Toen hij heenging betreurde de Staat een groot leider, die geëerd,
geliefd en gerespecteerd werd door allen, die hem kenden.

Stierf
2 September
1898

ik wil u zeggen, dat ik in alle oprechtheid weet dat God's zegen op mij rust, omdat ik u dit geld stuur. Het is een heerlijke gewaarwording wanneer men de weg des levens voor zich ziet, de leiding die God wil geven erkent, en een glimp opvangt van Zijn eeuwige goedheid. Dat heb ik en ik zal het nimmer verloochenen. Met deze dingen zal ik eeuwig gelukkig zijn. Hoewel het slechts geld is wat ik u zend, weet ik dat het werkelijk een tiende is van hetgeen de Heer mij gegeven heeft, en dat het mij ten zegen zal zijn. Hoewel een aardse maatstaf, heeft het toch ook geestelijke betekenis, zoals alle van God gegeven verordeningen. Het verheugt mij, en ik gevoel mij bevoorrecht en nederig, dat ik aan deze verordening mag voldoen."

De Here heeft gezegd, dat Hij nimmer Zijn kinderen een tijdelijk gebod zal geven, dat al Zijn geboden geestelijk zijn. Deze nieuwe bekeerling gevoelt de macht en de geest daarvan. Niet lang geleden las ik, dat de inkomsten der kerken sterk verminderten vanwege de financiële toestanden in de landen. Maar als presiderende Bisschop der Kerk kan ik u verzekeren, dat de inkomsten van onze Kerk geenszins verminderen. Zij nemen integendeel nog toe omdat er geestelijke kracht en betekenis in de Kerk is.

Ik herinner mij, dat Zuster Richards en ik tijdens mijn zending uitgenodigd werden door een lid van een andere kerk, een lezing bij te wonen van een reizend predikant, die het land door

trok om de kerken de weg te wijzen uit hun schulden. Zijn program luidde, dat de leden naar 's Heren eis hun tienden en gaven zouden betalen. Indien zij dit voor slechts tien maanden zouden willen doen, zouden de kerken zonder schuld zijn. Na de vergadering was ik zo bevoorrecht aan hem voorgesteld te worden, en ik zeide hem gaarne te willen getuigen, dat hij de waarheid zeer nabij was, want wij prediken die wet ons gehele leven. Toen zeide ik: „Wat ik evenwel niet kan begrijpen, Dominé, is, dat indien het betalen van tienden 's Heren weg is om Zijn volk te zegenen, u uw leden niet vraagt hun gehele leven tienden te betalen, zodat zij hun gehele leven God's zegen kunnen ontvangen, in plaats van maar tien maanden." Hij antwoordde: „Mijnheer Richards, zo ver kunnen wij nog niet gaan." Dit nu is het verschil tussen een door de mensen gevormd systeem en dat, hetwelk de Heer de adem des levens heeft ingeblazen, de Geest Gods, de Heilige Geest, die ons de waarheid aller dingen doet zien. In deze Kerk zenden wij geen mensen uit om tienden te innen. Maar als u eens in ons kantoor aanwezig kon zijn, dan zou u verbaasd staan over het aantal mensen, dat na jaren hun tienden komt betalen, omdat de Heer tot hen bleef spreken door de macht van de Geest Gods, die hun geen rust gaf. De Geest des Heren kan beter innen dan welk mens ter wereld ook. Wij hebben in ons kantoor predikanten op bezoek gehad, die inlichtingen kwamen inwinnen omtrent het systeem van tienden-betaling in de Kerk; en toen wij hun vertel-

den dat alle wards en gemeenten al het geld, dat zij ontvingen, naar ons sturen, waarna wij hun hun deel terugzenden, schudden zij het hoofd en zeiden: „Dat zouden zij in onze kerk niet doen. De plaatselijke organisaties zouden eerst nemen wat zij nodig hadden, en als er dan nog iets over zou zijn, zouden zij dat misschien naar het hoofdkantoor zenden.“

Nu, deze zelfde geest kenmerkt alle activiteiten in de Kerk. Het getuigenis van de Geest Gods is het wondervolste wat ik in deze wereld ken, en meer dan iets anders zou ik dat getuigenis geplaatst willen zien in de harten mijner kinderen.

Broeder Ballard placht te verhalen van de kolonist uit het Noordwesten, die gehoord had welk prachtig werk wij gedaan hadden op het gebied van kolonisatie, en daarom naar Salt Lake City kwam om een artikel te schrijven. Na een poging ondernomen te hebben zeide hij: „Mr. Ballard, zegt u eens wat er verkeerd is. Leest u het eens door. Ik heb mijn best gedaan, maar het doet mij niets.“ Broeder Ballard las het artikel door, en zeide: „U hebt hier een volmaakt lichaam. Als iemand er slechts de adem des levens in wilde blazen, zou het u wél iets doen.“ Nu weet u wat de adem des levens is.

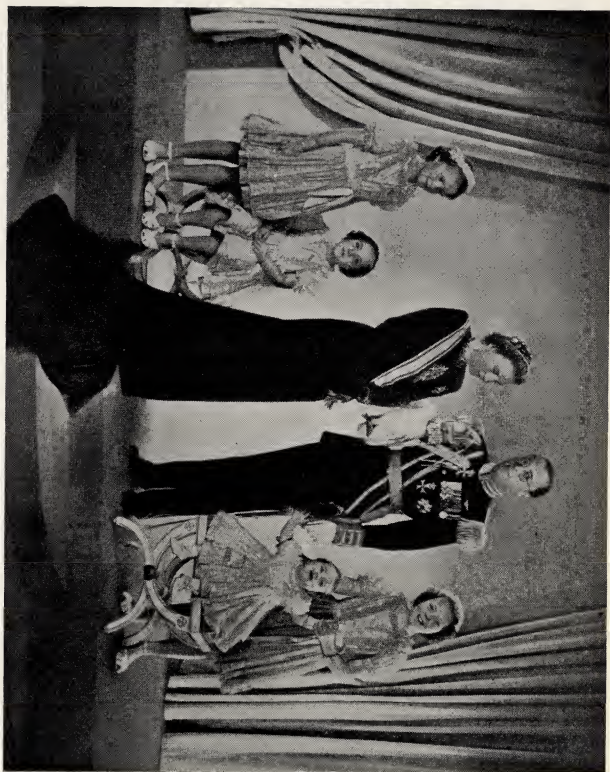
Verleden Woensdag vergaderden wij met de Zendingspresidenten in de Tempel. Een hunner vertelde van zijn vader, die als jongen door de President der Kerk naar Canada gezonden werd om daar een streek te koloniseren. Jarenlang verlangde hij er naar terug te gaan en zijn zoon

vroeg hem waarom hij dat niet deed. Hij zeide: „Ik kan niet terugkeren vóór de President der Kerk mij ontslaat.“ Ik heb vele anderen ontmoet, die dezelfde ondervinding gehad hebben. Toen zij in die eerste dagen in Salt Lake aankwamen, zouden zij maar al te gaarne bij de hoofdgroep der Kerk gebleven zijn, doch er was iets wat hen gewillig deed gaan, en dat was het getuigenis van de Geest Gods. Als zij door Zijn dienstknechten geroepen werden andere streken te koloniseren, bleven zij hun roeping getrouw. Dit is de geest, waardoor de Kerk zoveel tot stand heeft kunnen brengen.

President Smith sprak vanmorgen over de zeventig duizend zendingen, die voor deze Kerk uitgegaan zijn. Ik durf zeggen, dat deze zeventig duizend voor geen geld ter wereld of welke positie ook hun zending opgegeven zouden hebben. Is er enige macht ter wereld, die dergelijke gevoelens in de harten van de kinderen der mensen kan planten? Denkt u dat Joseph Smith daartoe in staat geweest zou zijn, of Brigham Young of President Smith? Neen, het is de macht van het getuigenis van de Heilige Geest.

Enige Hollandse vrienden, een man en vrouw, kwamen in mijn kantoor en zeiden: „Broeder Richards, wij hebben samen al een zending vervuld, maar wij zouden gaarne nogmaals op zending gaan.“ En de man zeide: „Wanneer wij ons huis en onze auto verkopen, kunnen we alles zelf bekostigen.“ Is er iets anders in deze wereld wat de mensen het voorrecht zou doen vragen alles te verkopen wat zij bezitten

(Vervolg op blz. 269).

ONZE KONINKLIJKE FAMILIE.

Nederland's Koninginnen.

Groot acht ik het voorrecht aan U, Majesteit, Koningin Juliana en aan U, Prinses Wilhelmina der Nederlanden, die zo weinige dagen geleden de verheven titel van Majesteit aan Uw dochter overdroeg, enige woorden van dankbaarheid te mogen wijden.

Ofschoon die woorden door weinigen zullen worden gelezen, weet ik het een vreugde die weinigen op deze plaats te herinneren aan het vele, dat ons volk aan Oranje heeft te danken, in het bijzonder aan U, Prinses Wilhelmina, en te gewagen van de liefde en het vertrouwen, waarmede wij U, Koningin Juliana, omringen.

Oranje, gij zijt niet te scheiden van het volk van Nederland! Gij hebt ons eeuwen lang geleid door tijden van strijd en onderdrukking naar de vrijheid. Onder Uw leiding was het immer wel met het volk der Lage Landen. Doch wanneer wij - door verkeerd inzicht geleid - Oranje afzwoeren, zo werden wij gelijk een plant, die van haar wortels is beroofd: na korte tijd van bloei verwelkt zij. Alzo ook ons volk, indien het niet langer geworteld is in het Huis van Oranje!

Aan U, Prinses Wilhelmina, die vijftig jaren lang als Koningin der Nederlanden een taak heeft vervuld, waarvoor menig bekwaam staatsman zou zijn teruggedeinsd, een taak, zo zwaar, dat thans de tijd is gekomen, dat Uw Koninklijke Dochter de scepter uit Uw moede handen overnam, aan U, Moeder des Vaderlands, onze innige, eerbiedige dank voor alles, wat Gij voor ons deedt. In Uw ballingschap voerdt Gij ons door woord en daad naar de vrijheid, gelijk eertijds de Vader des Vaderlands deed, die alles gaf, tot het hoogste toe: zijn leven, voor een zelfde bevrijding als waarvoor Gij in den vreemde streedt. Gode zij dank, Gij keerdet behouden tot ons weer! Hij schenke Uwe Koninklijke Hoogheid een schone, vredige levensavond.

U, Majesteit, Koningin Juliana roepen wij toe: Wees verzekerd van onze liefde, onze trouw en onze steun in Uw ernstige en moeilijke taak! Wij hebben gehoord, hoe Gij sprak tot de leden van de Staten-Generaal. Majesteit, Gij zijt Koningin, Moeder en Dochter altezaam. En - - - nimmer hebben wij zó sterk geweten, dat het Nederlands een zo schone taal is. Wij hebben Uw plechtige eed gehoord, gezien de geheven rechterhand en het gelaat, als in gebed omhoog gewend. Uw mond sprak het Koninklijke woord van belofte, Uw ogen smeekten de Allerhoogste om kracht, dat woord gestand te doen.

Dat het Nederlandse volk beseffe, welk een geluk het in deze tijden van onrust en dreiging is beschoren, dat het wordt geregeerd door een Koningin, die alzo spreekt en doet. Gelijk een vreemdeling in ons midden zeide: „Wat zijt gij, Nederlanders, gelukkig, dat gij aldus feest kunt vieren!” Zo is het. Een volk, dat zó door Oranje wordt geleid, kan niet ten onder gaan.

A. D. JONGKEES.

DE KONINKLIJKE STOET,
op 6 September gezien vanuit het kerkegebouw aan de Weteringschans.

(Fotografie Robert H. de Boer).

1. Het lange wachten wordt beloond — motorrijders kondigen de komst van de stoet aan.
2. De maritieme — een corps met een roemrucht verleden.
3. Hoge berennuizen, kleurige uniformen.....
4. Het sprookje trekt voorbij — de gouden koets.
5. Na afloop deinende mensenmassa's.
6. En des avonds: feestlike verlichting.

HOLLANDSE AARDAPPELEN IN DUITSE BODEM.

Hollandse aardappels gepoot door

Duitse Heiligen

door Oud. Calvin G. Clyde

Het onderstaande artikel werd overgenomen uit „The Church News”.

De foto's werden ons verschaft door President Walter Stover van de Oostduitse Zending.

Met grote ijver wordt de Voorzorgstuin verzorgd.

„Het is een heerlijk gevoel naar die groeiende aardappelplanten te kijken in de wetenschap, dat zij van óns zijn — dat we nu zélf iets doen. En zelfs al zou onze arbeid ons niet het minste voordeel brengen, dan vinden wij het werken in deze tuin reeds een beloning op zichzelf.”

Dit zeide een eenvoudige zuster, die op haar beurt de wacht hield bij het eerste Voorzorgsproject, waarmee de Kerk in Duitsland een aanvang gemaakt heeft. Zij bewaakte het veld tegen dieven, die misschien de aardappels zullen willen stelen, hoe klein de vruchten ook nog zijn.

Zij maakte deze opmerking tegen President Walter Stover van de Oostduitse Zending, toen deze een bezoek bracht aan het veld. Met deze woorden vertolkte zij de gedachten en gevoelens van alle leden, die in dit Voorzorgswerk arbeiden.

Vele maanden lang heeft de Kerk nu reeds een grote hoeveelheid voorzorgsgoederen naar Duitsland gezonden. De leden der Kerk waren en zijn hun zusters en broeders onuitsprekelijk dank-

baar voor de hun geboden hulp. Al deze goedheid heeft bij hen evenwel de wens doen opkomen iets te doen om zichzelf te helpen — om zélf voorzorgsprojecten uit te voeren.

In het bijzonder deed dit verlangen zich gelden, toen de Hollandse Heiligen in de herfst van vorig jaar zulk een inspirerend voorbeeld gaven door van de in hun eigen voorzorgstuinen verbouwde aardappels 60 ton naar de Duitse Heiligen te sturen. Tot voor kort werd er evenwel niets ondernomen. Er moest iemand komen, die de bal aan het rollen bracht.

Begin Februari van dit jaar bezocht President Stover te Berlijn een vergadering van in Berlijn gelegde soldaten der Kerk. In de getuigenisvergadering spraken verscheidene Amerikaanse broeders als hun overtuiging uit, dat het niet slechts wenselijk, maar zeer belangrijk was dat de Duitse Heiligen zichzelf hielpen door middel van voorzorgsprojecten.

Na afloop van deze bijeenkomst werd besloten, dat de leden van deze groep militairen al het mo-

gelijke zouden doen om de Duitse Heiligen in het bezit te stellen van land en de benodigde zaden. In de volgende weken wisten de Amerikaanse broeders — Francis R. Gasser en Ingvar A. Wallace wel in 't bijzonder — het schijnbaar onmogelijke tot stand te brengen. Zij huurden in de Amerikaanse sector op ongeveer tien minuten afstand van het hoofdkantoor der Zending een stuk grond van 4 acres. Door bemiddeling van de Amerikaanse autoriteiten verkregen zij voor de Duitse Heiligen toestemming om het land te beploegen en bebouwen, en de opbrengst er van te behouden.

Het land ligt in het Groenewoud, een prachtig bos aan de zoom van Berlijn. Enige jaren geleden bouwde de stad Berlijn voor de jeugd een brede, zacht glooiende heuvel, waar de kinderen in de winter konden sleden. Het lagere gedeelte loopt nog vlakker af en is ideaal om te bebouwen. Jaren lang heeft er niets anders gegroeid dan gras.

Geholpen en aangemoedigd door de ouderlingen Gasser en Wal-

lace werd de grond gereed gemaakt. August Winkleman, een lid der Berlijnse gemeente met landbouwkundige ervaringen, werd met het toezicht belast. Eerst werd het land licht omgeploegd. Toen werd een beroep gedaan op de Berlijnse leden om te helpen bij het stuk breken van de grote graspollen. In de Russische zone werden twee wagens mest gekocht en op het land uitgespreid. Daarna werd het opnieuw geploegd, maar nu dieper, en de nog overgebleven klonten stuk gemaakt.

Toen de Hollandse Heiligen verleden herfst aardappels naar Duitsland zonden, distribueerde President Stover zeer verstandig deze niet allemaal onder de Heiligen, doch hij hield wat achter in de hoop ze in de lente als pootaardappels te kunnen gebruiken. Er waren dus genoeg pootaardappels ter beschikking toen het land gereed was.

6 Mei was in Berlijn een vacantiëdag. Dit was dus de aangewezen dag om de aardappels te poten. Honderden leden meldden zich hiervoor aan. Ook de kinde-

ren kwamen mede, gelukkig in het vooruitzicht een dag in de bossen te kunnen doorbrengen.

Zoals gewoonlijk werd het meeste werk gedaan door de jeugd en de vrouwen. Er zijn hier niet veel mannen meer in de Kerk over. Zoveel werden er in de oorlog

Vele handen maken licht werk.

gedood en zovel-
len bevinden
zich nog in ge-
vangenschap in
Rusland, dat de
Oostduitse Zen-
ding op het
ogenblik uit
slechts 36 pro-
cent mannen en
64 procent vrou-
wen bestaat.

De weinige naar
lichaam en geest
overgebleven

mannen moeten
hard werken om
in 't onderhoud
van hun gezin te
voorzien. Daarom wordt het
werk grotendeels door de vrou-
wen verricht, wat u ook op de
foto's kunt zien. Onder degenen,
die op het veld werkten, waren

Ook zij hebben de belangrijkheid van het dagelijks voedsel al vroeg leren kennen. Kinderen van de Berlijnse gemeenten omringen de auto, waarmede president Walter Stover de pootaardappelen naar het Voorzorgsland heeft gebracht.

zusters van meer dan 70 jaar.

Wanneer u dit zult lezen, schie-
ten de aardappelplanten voor-
spoedig op, en zij beloven een
goede oogst.

HET GETUIGENIS VAN DE GEEST.

(Vervolg van blz. 262).

— zelfs hun huis — dan het ver-
langen te mogen getuigen van de
waarheid van dit grote Later-
daagse werk? Wij zouden nog
veel meer kunnen vertellen over
de opofferingen, gemaakt ten be-
hoeve van het zendingswerk.

President Anthony W. Ivins
heeft vaak verteld hoe hij vele
malen al zijn bezittingen ver-
kocht, teneinde gehoor te geven
aan de roep van zijn Kerk, en
steeds maar her en derwaarts te
trekken. Waarom ging hij, die
hier in Salt Lake zulk een uit-
stekend politiek leider geweest
zou kunnen zijn? Zou hij uit zich-
zelf verkozen hebben te gaan?
Geenzins. Hij ging omdat een
getuigenis van de Geest Gods in
zijn ziel brandde, en dat is de
macht, die het koninkrijk doet

groeien.

Ge hebt President Grant horen
zeggen hoe hem als jonge man
een salaris van veertig duizend
dollars aangeboden werd indien
hij zich wilde associëren met een
verzekeringsmaatschappij in het
Oosten. Hij was evenwel door
God geroepen tot Apostel van de
Here Jezus Christus en daarom
kon hij niet ingaan op het aan-
bod. Ik zeg u dat sommigen onzer
leiders posities opgaven, die tien
malen meer opbrachten dan wat
zij nu ontvangen. Zij vroegen
niet om het voorrecht op deze
wijze te mogen dienen. Zij wer-
den geroepen door de stem van
's Heren gezalfde en dat was het
enige, wat waarde had, omdat in
hun ziel een getuigenis was van
de Geest Gods.

Waarom heiligen wij de Sabbat?

door DAWNA DAW.

De nieuwe leuze, die in Juni j.l. op de O.O.V. conferentie te Salt Lake City werd ingeluid, zegt ons: Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt." Tijdens de genoemde conferentie uitten verscheidene jonge leden hun gevoelens over de nieuwe leuze. Hieronder volgt één dezer toespraken. Zie ook het artikel op blz. 283 van deze „Ster”.

OP een Zondag hoorde ik iets, wat mij tot nadenken stemde. Het was namelijk dit: wij stonden met elkaar na de Zondagsschool nog wat te praten. Het was erg warm, en daarom stelde iemand voor: „Wat denken jullie er van te gaan zwemmen? Dat zal ons wat verkoeling geven.” — „Ik voel er wel iets voor, maar wacht eens — het is Zondag!” Dat bracht mij tot nadenken. Wat voor goed of kwaad zal het mij doen als ik mij aan de Sabbat houd of deze veronachtzaam? Waarom zou ik, een Mormoons meisje, „de sabbat gedanken en heiligen”?

Misschien is het zo: Vaak hebben wij, jongelui, het verlangen iets te doen, wat tegen de wil van onze ouders ingaat. Wij komen bijvoorbeeld eerst na twaalfen thuis, hoewel wij beloofd hadden voor die tijd thuis te komen. Of wij versloffen de repetities van het zangkoor. Als wij onze plannen maken schijnt het naderend festijn vol opwinding en pret. Maar nog vóór het einde hebben wij het gevoel, dat er iets ontbreekt — het feest gaf niet zoveel genoegen als wij er van verwacht hadden, en soms is het nog erger — wij zijn een belofte niet nagekomen, wij hebben ons woord gebroken. Het zijn echter niet onze ouders, die wij pijn gedaan hebben door onze daad. Neen, wij hebben het gedaan en wij deden alleen onszelf pijn!

Zo is het wanneer de Heer ons een ge-

bod geeft. Het zal ons tot nut zijn indien wij het gehoorzamen, doch wij zullen niet vooruitgaan als we het belang er van niet inzien.

De Here geeft geen geboden om zich zelf te behagen, neen, Hij geeft ze voor het welzijn van de mens, opdat hij vreugde mag hebben in dit leven en het eeuwige geluk deelachtig mag worden in het hiernamaals.

Vele jaren geleden besloot een zekere groep mensen de dag des Heren te wijzigen. Zij zouden iedere veertiende dag als Zondag beschouwen en deze heiligen. Wat zou de op deze manier verkregen extra dag hen welvarend maken! Doch het duurde niet lang voor zij inzagen, welk een grote fout zij gemaakt hadden. Zij waren vermoeid, nors en in onvrede met de gehele wereld. Hun zaken gingen achteruit en hun eens zo schone stad geraakte in verval. Zoals de mens rust behoeft om het lichaam weer op krachten te doen komen, zo heeft hij ook behoefte aan rust om zijn geest in de gelegenheid te stellen zich te verfrissen, want de mens kan niet ten volle leven

zonder geestelijk contact met God, zonder datgene, wat ons in staat stelt in de voor ons liggende week voort te gaan en ons doet verlangen beter te leven. Als wij de Sabbat heiligen is de strijd reeds half gewonnen.

Een andere groep mensen, die streed voor godsdienst-vrijheid, veroverde het rijkste land ter wereld — en door God geleid stelden zij de Onafhankelijkheidsverklaring en de Constitutie der Verenigde Staten op. Dit waren documenten, die er toe bijdroegen de Amerikaanse democratie te vestigen, een regeringsvorm, die de mensen, heersers en naties van de gehele wereld haar benijden. Deze eenvoudige mensen, die onze Amerikaanse democratie grondvestten, heiligden de dag des Heren. Waarom zou ik het dan niet doen? Aan hun ben ik het verschuldigd, dat ik onder de Amerikaanse vlag mag leven, een vlag, die ons immer de vrijheid verkondigt! Maar ook ik moet het mijne tot die vrijheid bijdragen. Ook

ik moet 's Heren geboden onderhouden, en door gehoorzaamheid daaraan een voorbeeld zijn, dat anderen kunnen navolgen. Hoe kan ik van mijn jongere broeders en zusters verwachten, dat zij „„de Sabbat heiligen” als ik het zelf niet doe? Welk recht heb ik te hopen en te bidden, dat ik eens een moeder zal zijn als de mijne, die haar kinderen onderricht in de geboden des Heren, als ik die geboden nu niet gehoorzaam?

Ik heb het antwoord op mijn vraag ontvangen: Door de Sabbatdag te heiligen zal mijn leven zoveel rijker zijn. Ik zal meer bereiken door de rechte weg te bewandelen, 's Heren geboden te bewaren, en, wat zeer belangrijk is, door „de Sabbatdag te gedenken en te heiligen”, want dit is een gebod van God. Daarom is het goed.

Mogen wij altijd de moed hebben „neen” te zeggen als wij in de verleiding komen de heiligheid van de Sabbatdag te vergeten.

RIJMPREEKJES-NABLOEI

No. 21. 'K BEN VAN MIJN ZIEL DE KAPITEIN.

„I am the captain of my soul.”
(William E. Henley).

„k Ben van mijn ziel de kapitein,” zo zingt een dichter, kloek van zin; maar laat ons hier indachtig zijn, hij voert haar niet de haven in. Het schip, door hem bestuurd, zeilt voort tot bij de kust of havenplaats. En dan? Dan komt de loods aan boord en brengt het vaartuig binnengaats.

Wij komen ver met moed en kracht, een trouw kompas, een goede kaart; maar klaar de dag, of zwart de nacht, geen die het zonder Loods hier klaart. Vrees Noodlot noch Omstandigheid, wijl gij de stormen 't voorhoofd biedt; wees dapper voor uw Kans bereid: de Alwijze Loods, toch, sluimert niet.

Zij ook de haveningang nauw en donker, en de branding ruw, de levenshemel klaar of grauw, de Loods verwacht mijn ziel en de uw'. Grijpt straks die Grote Loods het roer, ontvalt ons 't ondermaanse kruis, dan zeilen we uit het aards rumoer — daar blinkt de Kroon en zijn wij Thuis!

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Kooyman

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

Het verhaal tot nu toe:

Dennis Martin, met zijn ouders en broertjes uit Nauvoo verdreven, begeeft zich met het Mormoonse Bataljon op weg naar Mexico. Van Fort Leavenworth, waar de mannen hun uitrusting ontvangen, gaat het naar Bent's Fort, waar alle vrouwen en kinderen teruggezonden worden. Dus ook Dennis' moeder met zijn broertjes. Zijn vriendinnetje Nancy Abbott gaat met haar moeder echter wél verder mee. Dennis, te jong om al soldaat te zijn, wordt ezel-drijver. Een der ezels, door hem Hannibal genoemd, heeft zijn bijzondere liefde. Op een avond is Hannibal verdwenen. Dennis gaat hem zoeken en vindt hem in een dorp bij een Indiaan, die het dier stal toen zij door het dorp trokken. Dennis wordt door de Indiaan gevangen genomen en eerst in de morgen door zijn vrienden bevrijd. Zij mogen Hannibal meenemen, als zij de Indiaan een prachtig jachtmes afgestaan hebben. Weer terug bij het bataljon ontmoet Dennis enige dagen later op een avond aan de rivier een Mexicaanse vrouw, die hun hulp komt invoeren tegen de Indianen, die al het vee van haar ranch gestolen hebben. Zes leden van het bataljon krijgen toestemming mede te gaan met de vrouw. De Indianen komen evenwel terug en stelen ook de ezels. De mannen besluiten nu achter de Indianen aan te gaan. Natuurlijk is Dennis ook nu van de partij.

HOOFDSTUK VII.

Het Rooksignaal.

Dennis wachtte tot de anderen hun plaats ingenomen hadden en kroop toen langzaam langs de heuvelrug naar beneden. Toen hij de dieren tot op enige passen genaderd was, bleef hij doodstil liggen, nauwelijks durvend ademen. De Indianen bevonden zich op slechts korte afstand beneden

hem, en hij durfde niet te denken aan wat er met hem gebeuren zou als zij hem ontdekten.

Stel je voor dat er iets verkeerd ging. Stel je voor, dat de takken niet wilden branden, of dat de dieren zich niet op de vlucht lieten drijven. Of dat de Indianen niet achter de dieren aan gingen, maar hen allen gevangen namen! Honderden mogelijkheden flitsten door hem heen, terwijl hij lag te wachten.

Eindelijk begon het. De eerste brandende tak viel tussen het vee, gevolgd door een tweede en een derde. Er klonk heftig geschreeuw en er knalden geweschoten, die uit alle richtingen schenen te komen. Een vreselijk lawaai ontstond. De Indianen schreeuwden. Het vee rende in alle richtingen door elkaar. Dennis vloog naar zijn post, sneed de riemen der ezels door en voerde ze haastig weg.

Hij had zelfs geen tijd een blik achterwaarts te werpen om te zien hoe het met de anderen was. Hij besteed een der dieren en greep de halster van een paar andere stevig vast. Hij moet er maar op vertrouwen, dat de overige dieren hem volgden. Hij wist, dat zijn enige kans op een goed heenkomen daarin gelegen was, dat de Indianen de ezels van veel minder belang zouden achten dan het vee, en dat zij eerst dit terug zouden halen voor zij zich om iets anders bekommerden. Tenzij zij zich natuurlijk

onmiddellijk tegen de blanken zouden keren, Dennis rilde als hij aan deze mogelijkheid dacht. Er waren geen sporen, waarlangs hij naar de ranch terug zou kunnen keren, zodat hij zich geheel op de sterren moest verlaten. James had hem trouwens gezegd, dat hij de sterren in Oostelijke richting moest volgen. Zo nu en dan zag hij een boomstronk, die hij meende te herkennen, doch in de heersende duisternis was hij daar niet zeker van. Hij bleef voortdurend hopen dat een der anderen zich bij hem zou voegen, dan wist hij tenminste, dat zij veilig waren. Er daagde evenwel niemand op. Helemaal alleen reed hij die nacht met de zes ezels gestadig voort.

Bij het aanbreken van de nieuwe dag begonnen de sterren te verbleken. Nu zag Dennis uit naar een of ander bepaald herkenningsteken. Eerst vond hij niets, doch toen het lichter begon te worden, ontdekte hij een soort weg, welke hij begon te volgen. Tot zijn grote verlichting bemerkte hij, dat deze in de richting van de ranch voerde.

Bartley en de Senora waren blij hem terug te zien. Zij gaven hem wat te eten en lieten hem toen in een deken gerold enige uren slapen.

Het was Dennis als had hij zijn ogen nauwelijks gesloten toen James hem wakker schudde met de woorden: „Kom jongen. Het spijt me je te moeten storen, maar we moeten hier vandaan zijn vóór de Indianen komen. De jongens zijn allemaal terug, daarom kunnen we beter meteen gaan.” „Allemaal?” herhaalde Dennis dankbaar,

„Natuurlijk. Je gelooft toch niet,

dat we ons laten overtroeven door een troep Indianen?”

„Wat gebeurt er met de Senora?” vroeg Dennis. „We kunnen haar toch niet hier achter laten als de Indianen terug komen?”

„Zij gaat met ons mee naar het dorp,” antwoordde James, „evenals de schapen. Ik heb haar er van overtuigd, dat zij de dieren even goed aan ons kan verkopen, als ze door de Indianen te laten stelen. Schiet nu op. De anderen zijn al klaar.”

Dennis was nu ook klaar wakker en gereed om te vertrekken. Hij klom weer achter Ned in het zadel, en voort ging het.

„Wij zullen niet van honger omkomen voor we ons weer bij het bataljon kunnen aansluiten,” zei Ned, toen zij zich in beweging stelden. „Nu wij zoveel vlees op sleeptouw hebben.”

..... en zagen toen de inboorlingen te voorschijn komen. (blz. 276)

„Nee,” antwoordde Dennis, nog een laatste blik op de ranch werpend, „maar ik zou wel willen, dat een paar er van grote trossen Spaanse druiven waren.”

In de voormiddag bereikte zij een Mexicaans dorp, waar zij de Senora achter lieten. Zij gevoelde zich verre van gelukkig bij de gedachte, dat haar ranch nu aan de genade der Indianen overgeleverd was.

Aan de avond van de tweede dag haalden zij het bataljon in, dat slechts langzaam vooruit had kunnen komen, omdat de zware wagens door het zand voortgetrokken moesten worden.

Kolonel Cooke was verheugd nu er weer honderd schapen aan hun snel verminderende voorraden werden toegevoegd. Hij drukte de mannen ernstig op het hart, geen der dieren te doden zonder zijn toestemming.

„Ik wed dat hij wacht tot ze alle vet van hun body gelopen hebben, zoals al die andere zakken beenderen, die we tot nu toe meegesleept hebben,” mopperde Bartley.

„De Kolonel weet wat hij doet,” wees James hem scherp terecht. „Al zijn vindingrijkheid en onze algehele samenwerking zullen nodig zijn om ons hier doorheen te halen.”

„Je hebt volkomen gelijk,” viel Willet hem bij. „Heb je de boodschap gehoord, die Generaal Kearney ons gisteren zond? Hij deelde daarin mede, de wagens te hebben achter gelaten, zodat hij te paard Californië sneller zal kunnen bereiken. Wij moesten volgen en een voor wagens begaanbare weg aanleggen. Heb je ooit zo iets gehoord?!!! Wij zullen de rest van ons leven nodig heb-

ben om een weg naar Californië aan te leggen.”

„Och, maak je toch geen zorgen,” antwoordde Bartley. „Op ons huidig rantsoen zullen we heus niet meer zo lang leven.”

Tot grote spijt van de gehele compagnie verliet de weg hier de Rio del Norte en boog landinwaarts, waar het zoeken naar water weer een dagelijks weerkerende noodzaak werd. De eerste avond ontdekten zij gelukkig in een ravijn een natuurlijk waterbekken, dat voor mens en dier voldoende fris en schoon water bevatte. De volgende dagen waren zij niet zo gelukkig. In twee dagen vonden zij slechts een klein stroompje. Op de derde dag liet Kolonel Cooke het gehele bataljon stil houden, waarna hij in alle richtingen gidsen uitzond met het bevel, een rooksignaal te ontsteken om de rest van het bataljon te waarschuwen, als zij een voldoende hoeveelheid water vonden.

Toen Dennis hoorde, dat zijn vader en Tom Winn samen zouden gaan zoeken, haastte hij zich toestemming te vragen met hen mede te mogen gaan. Daarna zocht hij Neil op, want samen zouden zij de namiddag genoeglijk kunnen doorbrengen.

„Oh, mag ik alstublieft mee,” riep Nancy, die van het plan hoorde. „Ik heb al zo lang geen pretje gehad.”

„Wie zegt dat het een pretje zal worden?” wierp Dennis tegen. „Bovendien dacht ik dat jullie, wasvrouwen, moesten werken als wij halt hielden.”

„Och, we kunnen toch niet wasen als er geen water is,” troefde Nancy. „Bovendien zijn wij geen wasvrouwen meer. De paar vrou-

wen die overgebleven zijn, betalen hun reiskosten of zij doen ander werk. Moeder kookt voor de Kolonel. Kom nu toch, laten we hier niet de hele dag blijven staan zeuren."

Zij keerde zich met een ruk om en liep voor de jongens uit. De beide jongens volgden haar, Dennis schouderophalend en Neil met een brede grijns. Hij vond Nancy een aardig, levendig ding. Het was wel leuk haar in de troep te hebben.

De twee oudere mannen waren reeds een eind op weg, doch de jongelui haalden hen spoedig in. Zij kwamen tamelijk snel vooruit. De dag was koeler dan zij de laatste tijd meegemaakt hadden, want zij bevonden zich nu in een bergachtige streek.

„Wanneer ik eindelijk niet meer door het land behoef te zwerven en een huis ga bouwen," mijmerde Tom hardop onder het lopen, „bouw ik het aan een meer of rivier. Dan zal ik twintig maal op een dag naar buiten kunnen gaan om te drinken, als ik dat wil." „Je krijgt niet zo'n erge dorst als je er niet aan denkt of over praat," meende Nancy wijs. „Als je een steentje in je mond neemt, heb je bijna helemaal geen dorst. Het helpt in ieder geval."

„Je hebt gelijk, beste meid," antwoordde Tom glimlachend. „Een grote vent als ik kan zijn tijd beter besteden met naar water te zoeken, in plaats van over de toekomst te dromen."

„Laat ons langs deze heuvel naar boven klimmen en eens rondzien," stelde meneer Martin voor. „Als we ergens groen ontdekken, is dat een teken, dat er water moet zijn."

Na een paar minuten klimmen

kwamen zij op een rotsplateau. Neil, die het eerst boven was, riep de anderen toe: „Kijk. Er is daar een opening! Dat is vast een oude mijnschacht."

„Hoogstwaarschijnlijk wel," antwoordde Tom. „Als we een lamp bij ons hadden, zouden we naar binnen kunnen gaan."

Zij waren nu allemaal boven. Dennis, die zich enige passen naar binnen gewaagd had, schreeuwde de anderen toe: „Luister eens! Ik hoor water ruisen! Als het niet te ver naar binnen is, zullen we kunnen drinken. Wacht tot mijn ogen aan het duister gewend zijn, dan ga ik wat verder naar binnen om zekerheid te krijgen."

„Wees voorzichtig, jongen," waarschuwde zijn vader. „Je kunt het nooit weten met die oude mijnen. Misschien is het maar een smalle richel, waarvan je zo in de diepte kunt tuimelen." „Ik zal heel voorzichtig zijn," beloofde Dennis. „Ik kan nu al vrij goed zien. Oh," riep hij een ogenblik later, „het is een beekje, dat maar enkele voeten hier vandaan stroomt. Kom allemaal maar binnen en drink naar hartelust. Ik heb in mijn hele leven niet zulk heerlijk koel water gedronken."

Een tweede aansporing was niet nodig. Zodra zij hun dorst gelest hadden, zei Nancy: „Wij moeten de anderen onmiddellijk waarschuwen. Voor de ingang kunnen wij ons rooksignaal bouwen. Dat zullen ze zeker zien."

Zij verzamelden kreupelhout, dat zij op een hoop legden en met grote, brede bladeren bedekten. Het gelukte meneer Martin het vuur aan te krijgen. Daarna strekten allen zich op de grond uit om de komst van de compag-

nie af te wachten.

„Het zal wel een paar uren duren voor ze hier zijn,” meende Neil, zich behaaglijk uittrekkend. „Mij komt dat uitstekend uit. Zo ver ik mij herinneren kan, is dit de eerste keer, dat ik op de dag kan rusten.”

„En ik ga bloemen plukken,” kondigde Nancy aan. „Er staan hier prachtige. Als we op weg zijn ben ik er altijd te moe voor.” Zij verwijderde zich langs een oude weg, die van de mijn afleidde, om slechts enkele minuten later weer terug te komen rennen. Buiten adem viel zij naast de mannen op de grond neer.

„Er komen mannen aan,” fluis-terde zij, „maar geen van ons. Ik ben bang dat het Indianen of Mexicanen zijn.”

„Die zijn natuurlijk opmerkelijk gemaakt door ons rooksignaal,” zei meneer Martin. „Laat ons hopen dat het Mexicanen zijn. De Indianen van deze streek behoren tot de stam der Apachen en zijn wild en verraderlijk.”

„Och, we hebben allemaal onze geweren bij ons, behalve Nancy dan,” meende Tom. „Als ze te veel praat hebben weet ik het mijne wel te hanteren.”

„Laat je geweer rustig waar het is,” waarschuwde meneer Martin. „Het is niet verstandig moeilijkheden te zoeken, wanneer ze te vermijden zijn.”

Gespannen turden zij enkele minuten zwijgend naar de aangewezen plek en zagen toen de inboorlingen te voorschijn komen. Meneer Martin merkte zachtjes op: „Het zijn Indianen! Des te erger voor ons. Wij zullen moeten doen alsof we niet bang zijn.” Hij stond glimlachend op, doch de Indianen schonken het gezelschap

blanken weinig aandacht. Zij snelden naar de opening van de mijn en onderzochten de naar binnen leidende voetsporen.

Eerst toen keerden zij zich tot de reizigers. De hoofdman gebarde druk met zijn handen en sprak met luider stem. Hoewel hij een onbegrijpelijke taal sprak, werd het hen duidelijk, dat hij bijzonder boos was over wat zij gedaan hadden.

„Jullie moeten wachten tot onze gidsen hier zijn,” zei Tom, „want wij kunnen je niet verstaan. Zet u intussen en doe alsof je thuis waart.”

Het lag echter helemaal niet in de bedoeling der Indianen om „te doen alsof zij thuis waren”. Door gebaren maakten zij het de blanken duidelijk, dat zij onmiddellijk moesten vertrekken.

„Maar wij moeten water hebben,” voerde Tom aan, met zijn beide tot een kom gevormde handen de beweging van drinken nabootsend. „Water in de mijn,” vervolgde hij, naar de ingang wijzend.

Hierop ontstak de Indiaan in zulk een woede, dat de jongelui het niet eens zo'n dwaas idee meer vonden om maar heen te gaan.

Voor zij evenwel hiertoe over konden gaan, zagen zij drie van hun eigen mannen de heuvel op komen, waaronder Charboneaux, een der gidsen, die de taal der Indianen machtig was.

„Zij hebben zeker niet ver hier vandaan water gezocht,” meende meneer Martin, wachtend op de komst der mannen. „Er zullen waarschijnlijk nog meer komen vóór de hoofdgroep arriveert.” Toen zij binnen gehoorafstand waren, zette hij zijn handen voor de mond: „Héé, jongens, schiet

eens een beetje op. Wij hebben hier iets aan de hand, waarmee we geen weg weten."

Toen Charboneaux zich bij hen voegde, vervolgde hij: „In die oude mijn bevindt zich een beek, maar de Indianen willen ons niet naar binnen laten gaan. Zoals je ziet hebben ze al wachten voor de ingang geplaatst. Zij maken er werkelijk ernst van."

„En we hebben het hele bataljon al gewaarschuwd," klaagde Tom. Charboneaux knoopte onmiddellijk een gesprek aan met de hoofdmans der Indianen. Na een langdurig onderhoud wendde hij zich tot meneer Martin: „Voor deze Indianen is de mijn heilig, en zij zullen niemand toestaan naar binnen te gaan. Zij zijn erg boos dat jullie al binnen geweest bent, doch zij zijn bereid dit door de vingers te zien, als wij nu onmiddellijk vertrekken."

„Maar hemel, we kunnen toch al dat heerlijke water maar niet zo in de steek laten," viel Neil in. „Wij hebben in drie dagen geen behoorlijk drinkwater gehad. Er zijn maar een half dozijn Indianen. Zeg, dat ze verdwijnen moeten, want dat wij zullen doen wat we willen."

„Tut, tut, niet zo haastig," kalmeerde Charboneaux. „Natuurlijk zullen wij deze Indianen wel baas kunnen, maar vergeet niet, dat er in deze streek nog heel wat meer zijn. En daar moeten wij doorheen."

„Dan moeten wij ze op de een of andere manier zien over te halen," betuigde Tom. „Vraag eens waarom het water niet gedronken mag worden."

Charboneaux wendde zich wederom tot de Indiaan, om daarna aan de anderen te verklaren: „Hij

zegt, dat dit een oude mijn van de Spanjaarden is, waarin de Indianen gedwongen werden te werken. Op een keer werd een groot aantal tegelijk gedood in deze mijn. Deze is dus hun graf en daarom heeft de Grote Geest verboden het water te gebruiken. Hij zegt dat een Indiaan liever van dorst sterft dan van het water te drinken."

„Dat zou ik eerst moeten zien," was Tom's commentaar.

„Daar komen de anderen," kondigde Nancy aan, die gespannen in de verte had staan turen. „Het zal vreselijk zijn hen te moeten teleurstellen. Probeer te weten te komen of de Grote Geest geen genade voor recht kan laten gelden, zodat wij het water kunnen gebruiken."

Nogmaals wendde Charboneaux zich tot de Indiaan. Na veel heen en weer gepraat, zeide hij: „Hij is bereid de Grote Geest deze gunst af te smeken. Wij mogen hier een vuur aanleggen. Wanneer de rook er van donker is, moeten wij onze weg vervolgen. Is de rook echter licht, dan betekent het dat de Grote Geest het oude onrecht vergeven heeft en wij het water weer mogen gebruiken."

„Dus is alles, wat wij te doen hebben, een vuur bouwen, dat lichte rook geeft," vatte Tom Charboneaux' woorden samen. „Er staan hier geen andere dan eikebomen, die een uur geleden zwarte rook gaven. Dat was de oorzaak van de knoop, waarin wij nu verward zijn. Weet iemand hoe wij de rook licht kunnen maken?"

Niemand scheen het te weten, en in somber stilzwijgen keken zij toe hoe de karavaan zich lang-

zaam een weg baande naar de voet van de heuvel, waar de reizigers verlichting hunner brandende dorst dachten te vinden.

Kolonel Cooke was de eerste, die de mijn bereikte, daar hij op zijn muildier sneller vooruit kwam. Vlak achter hem kwamen luitenant Smith en dokter Sanderson. Dennis had gezien hoe dokter Sanderson, die gewoonlijk de zwarte medicijnkist op zijn knieën hield, deze op de bank van de wagen achter gelaten had. Nu keerde hij zich tot Neil: „Jij weet welke poeders de dokter bij zich heeft. Als hij die in het vuur stort krijgen we misschien lichte rook.”

„Of groen of geel,” viel Neil in. „En als de kleur niet goed is, zal er tenminste toch iets goeds mee bereikt zijn. Het zal ons dan verlossen van die afschuwelijke poeders. Ik geloof niet, dat hij er afstand van zal kunnen doen.”

„Oh ja, wel als hij zelf genoeg dorst heeft,” ging Dennis daar tegen in. „Ik zal het Vader in ieder geval voorstellen.”

Hij sprong op en haastte zich naar de oudere mannen. Deze meenden dat het middel onder de gegeven omstandigheden waard was beproefd te worden. Zodra Kolonel Cooke aangekomen was, stelden zij hem op de hoogte van het probleem, waarvoor zij stonden. Tevens vertelden zij hem wat Dennis voorgesteld had.

„Hebt u er enig idee van wat de uitwerking van de poeders op het vuur zal zijn?” vroeg de Kolonel aan de dokter, die juist aankwam. „Er zit vrij veel zwavel in,” antwoordde dokter Sanderson. „Zij zullen meer dan iets anders het vuur een gele kleur geven.”

„Het zal dus in geen geval donkere rook blijven,” stelde meneer

Martin vast. „De Indianen vinden geel misschien nog beter dan wit. Vindt u het de moeite waard om het te proberen, Kolonel?”

„Wij moeten water hebben,” was het antwoord van de Kolonel. „Als het enigszins mogelijk is, wil ik de Indianen liever niet beleiden. Laat uw poeders halen, dokter, maar laat de Indianen niets merken.”

Dennis werd naar de wagen gezonden om een aantal poeders te halen, die hij in de zakken van zijn broek verborg. De anderen begonnen brandstof te verzamelen voor het vuur, dat moest beslissen of zij en hun van dorst stervende dieren gebruik zouden mogen maken van het levende water.

Voor zij de takken in brand staken riep meneer Martin een zestal mannen, die zich rond het vuur moesten opstellen, zodat de poeders er in geworpen konden worden zonder dat de Indianen zulks bemerkten.

„Ik zal het koor wel leiden,” bedong Tom. „Zodra de rook geel wordt springen, dansen en schreeuwen jullie van vreugde, alsof het precies is wat iedereen verwachtte. Daarna haasten jullie je naar het water.”

„Rook, Rook, prachtige rook, wordt wit, zo wit, dat wij straks rond het water zitten en ons er aan te goed doen,”

declameerde hij, de armen ten hemel heffend, om ze een ogenblik later weer te laten zakken. De anderen volgden plechtig zijn voorbeeld, hoewel hen meer dan eens de lust bekreep in lachen uit te barsten bij Tom's dwaze gebaren. Telkens wanneer zij hun

armen lieten zakken wierp Dennis een handvol poeders in het vuur. Het duurde niet lang voor de rook een gele gloed vertoonde. terwijl uit het vuur zelf grote blauwe vlammen omhoog schoten.

„Hoera! Hoera!” schreeuwde Tom, toen hij dacht dat het vuur nu voldoende van kleur veranderd was. Naar de Indianen toesnellend, die het toneel als stenen beelden hadden gadeslagen, greep hij de hand van de hoofdman en riep met een stralend ge-

zicht: „Gefeliciteerd, Broeder! Uw Grote Geest zegt, dat alles vergeven is. Kom mee en drink met ons van dat heerlijke water.” De Indiaan antwoordde niet, wat niet te verwonderen was, omdat hij niets verstaan had van Tom's nonsens, doch hij noch een der anderen protesteerde toen de mannen de mijn binnen drongen om hun flessen en blikken te vullen. Een uur later stelde het bataljon zich weer in marsorde en en voort ging het.

(Wordt vervolgd).

«WIJ GELOVEN»

door T. EDGAR LYON.

×

4. *Wij geloven in een levend geloof in God, hetwelk leidt tot oprechte bekering.*

De herstelde Kerk van Christus leert, dat de mens twee Evangeliebeginselen moet gehoorzamen wanneer hij God erkend heeft als zijn Vader en Jezus als zijn Heiland, en hij zich van zijn eigen persoonlijkheid bewust is geworden. Deze beginselen zijn zo elementair, dat wij ze vaak als vanzelfsprekend aanvaarden, zonder ernstig over hun belangrijkheid na te denken. Het zijn echter twee der hoekstenen, waarop de persoonlijke zaligheid van ieder mens moet rusten. Zowel geloof als bekering is een beginsel, dat voortdurend werkzaam is in het leven. Geloof wil zeggen een groot vertrouwen en de absolute zekerheid, dat een bepaald doel bereikt kan worden. Een dergelijk geloof beperkt zich niet tot de godsdienst, doch uit zich in alles; door dat geloof komen grote gebouwen tot stand, breidt de handel zich uit, worden nieuwe uitvindingen gedaan en worden de maatschappelijke, economische en politieke instellingen verbeterd. Ook bekering, hoewel gewoonlijk niet in deze strikt godsdienstige zin gebruikt, wordt door vele mensen voortdurend in het dagelijks leven toegepast. Bekering wil

eigenlijk zeggen dat men een fout gemaakt heeft, deze ontdekt en daarop stappen genomen heeft om deze fout ongedaan te maken. Iedere intelligente mens herhaalt dit proces voortdurend, hetzij in de kerk, de school, het laboratorium, het tehuis, of de zakenwereld. Het is het bewijs, dat men een onjuiste toestand ontdekt en besloten heeft, deze te corrigeren.

De behoefte aan geloof in God.

In theologische zin is geloof een vurig, inspirerend vertrouwen in God, gepaard aan de aanvaarding van Zijn wil als de voornaamste levenswet. Geloof kan alleen dan bestaan als wij zeker zijn van God's bestaan, en erkennen, dat Hij het verhevenste karakter en de meest ideale eigenschappen van het gehele universum bezit.

Kort geleden stond een jong meisje voor een ernstig probleem. Zij studeerde aan een onzer grote universiteiten, en bekleedde in haar klas verscheidene functies. Zij was intelligent, talentvol, fantasierijk, slagvaardig en kon op prettige wijze converseren. Haar ouders konden

haar alles geven wat zij verlangde. Zij kleepte zich goed en bezat een eigen wagen. Zij was lid van een der meest vooraanstaande meisjesverenigingen en van verscheidene clubs, en, wat zeker niet het geringste was, zij was gezegend met een veel grotere dan middelmatige schoonheid. De jongemannen gevoelden zich tot haar aangetrokken en zij beschikte altijd over voldoende afspraken voor uitgangetjes. De meeste meisjes benijdden haar om haar populariteit, schoonheid, talenten en leiderschap.

Thuis was het evenwel geheel anders. Zij was gemelijk, ongelukkig en lusteloos. Zij scheen geen levensdoel te hebben, noch interesse voor iets, wat zij zou willen bereiken. Haar ouders maakten zich ongerust en stelden haar tenslotte onder behandeling van een zeer bekwaame psychiater, bevreesd dat haar steeds groter wordende lusteloosheid ernstige gevolgen na zich zou slepen. Ongeveer drie maanden bleef zij onder zijn behandeling, echter zonder enig resultaat. Toen zeide hij haar ronduit: „Ik kan niets meer voor u doen. Je bent voor je eigen bestwil te intelligent en te talentvol. Je kunt uitsluitend jezelf helpen. Ik raad je aan je bij een of andere kerk aan te sluiten, en te trachten een levend geloof in God te verkrijgen.”

„Bij welke kerk zal ik mij aansluiten?” vroeg zij.

„Dat kan mij niet schelen — of het nu de Katholieke, Joodse, Presbyteriaanse of Mormoonse kerk is, of dat je je aansluit bij het Leger des Heils — sluit je ergens bij aan en zie geloof in God te krijgen.”

De studente keerde naar huis terug met een grote verwondering in haar ziel. Wat zou geloof in God haar doen? Hoe zou dat haar kunnen helpen? Maar zij was wanhopig en ging dus op zoek naar God. Zij bezocht iedere godsdienstige secte in haar omgeving en leerde tenslotte wat geloof in God voor haar kon doen. De psychiater had ontdekt, dat zij behoefte had aan iets, wat groter was dan zijzelf, ook indien zij met haar bekwaamheden zich zou blijven ontwikkelen. Er was nauwelijks iets wat zij niet kon doen als zij zich er toe zette — allerlei muziekinstrumenten bespelen, zingen, dichten, toneelstukken en proza schrijven, allerlei takken van sport beoefenen, en zich in ieder gezelschap gemakkelijk bewegen — en wel zo, dat het boven het middelmatige uitstak. Doch na verloop van tijd bevond zij zich in de toestand van een bron, waar-

uit het water wegvloeit zonder dat nieuwe toevoer het weggestroomde komt aanvullen. Zij putte haar reserves uit, bezat evenwel geen ander geloof dan in haar eigen superioriteit, en miste de nederigheid, die haar bewust gemaakt zou kunnen hebben van de macht en inspirerende grootheid van de Almachtige God. Een geloof in God gaf haar nieuwe hoop, nieuw vertrouwen, nieuwe gezichtspunten en nieuwe geestelijke kracht, die zij nimmer tevoren gekend had. Het bracht een opmerkelijke verandering in haar persoonlijkheid teweeg en het stelde haar in staat groot te worden onder haar medemensen. Het bleef echter een onvruchtbaar geloof, omdat het merendeels een zelfzuchtig geloof was — zij ontving veel van God, maar gaf Hem in ruil daarvoor geen gehoorzaamheid en intelligent dienstbetoon. De schrijver der Hebreërs leert dat:

„...zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken.”

Heb. 11 : 6.

Geloof moet op intelligente wijze toegepast worden.

Hoewel geloof een machtige drijfveer kan zijn om de mens een nieuw inzicht in het leven te geven of om stand te houden bij grote tegenstand, kan er toch een zeer belangrijk element aan ontbreken. Om waarlijk doeltreffend te zijn en een macht te worden, die leidt tot een Christelijke levenswijze en de verheerlijking, moet geloof een intelligent geloof zijn, dat op waarheid gebaseerd is. Jacobus wijst er in zijn brieven op, dat zelfs de volgelingen van Satan geloofden, doch dat dit hun niets baatte ten opzichte van hun zaligheid, omdat het op verkeerde wijze werd aangewend. De Apostel Paulus schreef aan de Romeinen, er de nadruk op leggend dat geloof gebaseerd moet zijn op een intelligent begrip, wil het de mens de eeuwige heerlijkheid brengen. Oprecht-heid en toewijding zijn niet voldoende in God's ogen. In het negende hoofdstuk bespreekt hij de houding, die de Joden aannamen tegenover de Christelijke boodschap, en trachtte hij te verklaren waarom zij zo tegen Christus en Zijn leerstellingen gekant waren. Vervolgens verklaarde hij:

„Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed dat ik tot God voor Israël doe, is tot hunne zaligheid. Want ik geef hun getuigenis, dat zij eenen ijver tot God hebben, maar niet met verstand. Want alzoo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hunne eigene gerechtigheid zoeken op te richten, zoo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen.”

Rom. 10 : 1-3.

Indien wij een groeiend en dierend geloof in God wensen aan te kweken, moeten wij bewust trachten te leven volgens de wetten en verordeningen van het Evangelie, en in overeenstemming met de beginselen, die Jezus predikte. Alleen wanneer wij op deze hechte grondslag gebouwd hebben kunnen wij verwachten, dat ons geloof ons in de ogen van onze Heiland zal rechtvaardigen.

Geloof is een beginsel van macht.

Joseph Smith leerde dat geloof in God veel meer is dan een geestelijke instemming of een gesproken belijdenis. Hij noemde geloof een beginsel van macht en werkzaamheid, dat zich openbaarde in goede werken en een daadwerkelijk geloof. Door het grote geloof hetwelk hij bezat, was Joseph Smith in staat de Kerk en haar leden veilig door de tegenstand te Kirtland in Ohio, de aanvallen en geweldplegingen van het gepeupel in Missouri en de moeilijke tijden te Nauvoo heen te leiden. Geloof bracht de Mormonen over de uitgestrekte vlakten naar het Rotsgebergte en het gaf hun de kracht de dorre woestijn tot een bloeiende en vruchtbare streek te maken. Geloof deed de Mormonen de half-verdroogde valleien van het bergland koloniseren. Geloof bracht de Mormoonse zendelingen tot de natiën der aarde, toen de rest van het land streed om het goud van Californië machtig te worden. Geloof maakte het de Mormonen mogelijk hun tempels te bouwen, hoewel in die pionier-dagen strijd en gebrek de boventoon voerden. Hun geloof gaf hun de macht door hun priesterschap zieken te genezen.

In de geschriften van Jacobus wordt op dit daadwerkelijk geloof zeer nadrukkelijk gewezen:

„Wat nuttigheid is het, mijne broeders, indien iemand zegt dat hij het geloof heeft, en heeft de werken niet. Kan dat geloof hem zalig maken?

Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn, en gebrek zouden hebben aan dagelijksch voedsel, en iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat henen in vrede, wordt warm en wordt verzadigd, en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat? Alzóó ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood. Maar, zal iemand zeggen, gij hebt het geloof, en ik heb de werken, toen mij uw geloof uit uwe werken, en ik zal u uit mijne werken mijn geloof toonen. Gij geloof dat God een éénig God is; gij doet wel; de duivelen gelooven het ook, en zij sidderen.”

Jac. 2 : 14-19.

De aard van bekering.

Hoewel wij in het dagelijks leven spreken van bekering als het verzaken van de ene handeling om een betere er voor in de plaats te stellen, is dit eigenlijk te ruim opgevat. Theologisch gesproken betekent bekering het verkrijgen van een veranderd hart, omdat:

„...de droefheid naar God werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid...” II Cor. 7 : 10.

De betekenis van het woord **bekering**, tegenovergesteld aan het woord **boete** of **boetedoening**, wil zeggen dat de mens zijn zonden erkent en zich voorneemt zich voor God te rechtvaardigen. Boetedoening is een druk, die van buitenaf wordt uitgeoefend om de zondaar te dwingen zich te verbeteren. Wij geloven dat bekering de mens persoonlijk aangaat, en hij zichzelf er toe moet brengen zijn handelwijze te herzien, zodat hij in goddelijke rechtvaardigheid verder kan leven. Onze zendelingen ontmoeten vaak oprechte zielen, die leven volgens de door Jezus gepredikte beginselen. Voor hen zal de bekering van begane zonden betrekkelijk eenvoudig zijn. Hun bekering betreft voornamelijk de geest. Zij moeten zich bekeren van de valse, door mensen geformuleerde dogma's, en er voor in de plaats stellen de goddelijke leerstellingen, die voor hun zaligheid geopenbaard werden.

Het proces der bekering.

Of de behoefte aan bekering nu voortspuit uit een geestelijke of zedelijke oorzaak, of uit beide, toch moet men bepaalde stappen volgen, die een nieuw

uitzicht op het leven en de godsdienst tot resultaat hebben.

Het bewustzijn dat men verkeerd gedaan heeft.

De eerste stap, die ondernomen moet worden voor men zich waarlijk bekeerd kan gevoelen, is het bewustzijn, dat een of andere overtreding begaan werd. Deze erkenning moet de zondaar aansporen het begane kwaad niet meer te herhalen. Sommigen verheugen zich over hun daden, hoewel zij zich zeer goed bewust zijn iets lelijks gedaan te hebben, en zo blijven zij onbekeerd.

Verdriet over begane zonden.

Indien het bewustzijn van zonde vergezeld gaat van het „goddelijke verdriet“, waarvan Paulus spreekt, bekent de zondaar in gebed tot God wat hij misdaan heeft. Indien hij ook ten opzichte van zijn medemensen gezondigd heeft, moet hij dit ook hun bekennen.

Het besluit zich te verbeteren.

Indien het verdriet om de overtreding van God's wetten oprecht is, zal de berouwvolle zondaar het besluit nemen de zonde te verzaken, zijn leven te verbeteren en niet langer deel te nemen aan het kwade, dat het gevolg is van overtreding der goddelijke wet.

Streven naar vergiffenis.

De zondaar belijdt niet alleen zijn zonde, doch hij streeft er naar vergiffenis te bekomen van zowel God als de mensen. Teneinde vergiffenis te verkrijgen moet de zondaar zelf vergevensgezind zijn en allen vergeven, die hij tot nu toe zijn vergiffenis onthouden heeft. Hij gevoelt de grote waarheid, dat men niet God kan liefhebben en zijn broeder of medemens haten.

Vertrouwen in Christus' zoenoffer.

Na vergiffenis gezocht en aan anderen geschonken te hebben, moet de berouwvolle zondaar het vertrouwen aankweken, dat Jezus stierf om de mens de gelegenheid te geven zijn zonden te verzaken. Hij moet Jezus' werk kennen en de liefde gevoelen, die Jezus voor het gehele mensdom toonde toen Hij stierf om de mens van de schuld der zonde te bevrijden, en de weg tot het eeuwige leven te openen. Dit heerlijke beginsel der verzoening zet de kroon op het pro-

ces der oprechte bekering. Door Jezus wordt dit een deel van iedere vezel van de bekeerling, en geeft het hem de kracht verdere verzoeken, om tot het zondige leven weer te keren, te overwinnen.

Amulek, gevoelend hoe nodig het is zich zo spoedig mogelijk te bekeren, teneinde van de geest te genieten, die het gevolg is van oprechte bekering, dringt er op aan niet te wachten met de voltooiing van het bekeringsproces:

„Want ziet, dit leven is de tijd voor den mensch om zich te bereiden om God te ontmoeten; ziet, de dag van dit leven is de dag voor de menschen om hunnen arbeid te volbrengen. Nu, als ik tevoren tot u zeide, dat gij zoovele getuigen gehad hebt, daarom verzoek ik u den dag uwer bekeerling niet uit te stellen tot het einde; want na dezen dag des levens, welke ons gegeven is om ons voor te bereiden voor de eeuwigheid, ziet, zoo wij onzen tijd in dit leven niet nuttig besteden, dan komt de nacht der duisternis, waarin geen arbeid volbracht kan worden. Wanneer gij tot dien vreeselijken staat gebracht zijt, kunt gij niet zeggen: Ik zal bekeeren, ik zal mij tot mijnen God wenden. Neen, gij kunt dit niet zeggen; want diezelfde geest, welke uwe lichamen bezit ten tijde gij uit dit leven gaat, diezelfde geest zal kracht hebben uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten. Want ziet, indien gij den dag uwer bekeerling uitgesteld hebt, ja, tot den dood toe, ziet, gij zijt onderworpen geworden aan den geest des duivels, en hij verzegelt u als de zijnen; daarom heeft de Geest des Heeren zich van u onttrokken, en heeft geene plaats in u; en de duivel heeft alle kracht over u, en dit is de laatste staat der goddeloozen.“

Alma 34 : 32-35.

Bekering is een beginsel van herniewing.

Een der voornaamste manifestaties van de macht van het Evangelie als een kracht in het leven der mensen, ligt in de herniewing, welke onmiddellijk volgt op de oprechte bekering en het gehoorzamen van Jezus' leringen. In zijn brief aan de heiligen te Corinthe, waarin hij hen aanspreekt over hun afdwalingen van de beginselen, die hij hun onderwezen had, herinnert Paulus hen er aan, dat velen hinner voor zij de Christelijke leer aanvaardden bedriegers, afgoden-

dienaars, overspelers, dieven, afpersers en dronkaards geweest waren (I Cor. 6 : 9-11). Gehoorzaamheid aan het Evangelie had hen in Christelijke heiligen veranderd omdat bekering het middel was, waardoor zij zich van de zonde hadden afgewend om rechtvaardig te worden. Vanaf Johannes de Doper tot

op heden is de voornaamste boodschap van de Christen-zendingen geweest: „Bekeert u.”

Volkomen juist „geloven wij, dat de eerste beginselen van het Evangelie zijn: 1e. Geloof in de Here Jezus Christus; 2e. Bekering.”

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Reeds staan de deuren van het nieuwe O.O.V.-seizoen een weinig open. We zien door de kleine opening perspectieven van gezellig samenzijn, waarin gestreefd wordt naar ontwikkeling op verscheiden gebied.

Wie van ons allen wil niet gaarne de gave van welbespraaktheid genieten?

Wel, een cursus daarvoor wordt U aangeboden als de deuren straks opengaan.

Wie zou niet gaarne de vrijmoedigheid hebben om zich in de Engelse taal uit te drukken?

Een keur van Engelse programma's zal U daarbij behulpzaam zijn.

Voor een ieder die een plaats zoekt in deze bij uitstek zo geschikte vereniging voor de jeugd, is een gereserveerde plaats beschikbaar bij goede vrienden of vriendinnen. Weet ge wat Minuutmannen, Padvinders, Arenleessters, Juniormeisjes, Bijenkorfmeisjes zijn?

Zo niet, kom en zie!

De groepen zijn:

Minuutmannen, leeftijd 18 jaar en ouder.

Padvinders, leeftijd 12—17 jaar.

Arenleessters, leeftijd 24 jaar en ouder.

Juniormeisjes, leeftijd 18—23 jaar.

Aspirant Bijenhoudsters, leeftijd 15—17 jaar.

Bijenkorfmeisjes leeftijd 12—14 jaar.

Wat zij daar beoefenen? Te veel om op te noemen, o.a. Godsdienst, zang, toneel enz. Kortom, alles wat nodig is om mannen en vrouwen te kweken, die de weg bewandelen welke aangenaam is in de ogen des Heren.

Aan het einde dezer maand, nl. 29 of 30 September, worden door een uitgelezen corps van ambtenaren de deuren wijd geopend. Verzuimt niet daarheen te gaan en U als lid op te geven.

Zondag 3 October wordt de O.O.V.-leuze ingeleid, luidende:

„Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt.”

In het komende O.O.V.-jaar zal het streven van alle O.O.V.-leden zijn, dit grote gebod beter dan ooit na te leven.

Moge God ons daarbij helpen, wensende de

O.O.V.H.-Bestuursleden.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Rotterdam.

Deze in de vacantiemaand gehouden conferentie trok zeer veel belangstelling van leden en vrienden. Op Zaterdag 14 Augustus werd zoals gewoonlijk geopend met een zendelingenvergadering, waarna des avonds een gevarieerd programma volgde, verzorgd door het O.O.V. Hoofdbestuur.

De beide openbare diensten werden des Zondags gehouden in het Odeongebouw. De sprekers in de ochtendvergadering waren Oud. R. Poelman, Oud. R. Castleton, Zr. C. Sipkema, Oud. J. L. van Leeuwen, Oud. H. de Boer en Oud. Th. Sipkema, de scheidende Zendingsecretaris. In de avondvergadering, die zeer druk bezocht werd, spraken achtereenvolgens Oud. L. Nestman, Oud. P. D. Levie, Oud. J. J. Roothoff en president C. Zappey. Het gesprokene maakte een merkbare indruk op alle aanwezigen.

„De Zingende Moeders“ van het district en het Rotterdams Zangkoor verleenden hun gewaardeerde medewerking; ook enige zangnummers en een vioolsolo droegen bij tot het succes van deze conferentie.

Districtsconferentie te Den Haag.

In de Septembermaand was het Haagse District aan de beurt voor het houden van de halfjaarlijkse conferentie. Degeenen, die de tocht naar de vergaderzaal hebben ondernomen, hebben daar zeer zeker geen spijt van gehad, daar ook van deze conferentie gezegd kan worden, dat het een genot was, aanwezig te zijn.

Op Zaterdag 11 September werd de conferentie geopend met een zendelingenvergadering en een gevarieerd programma. Dit laatste werd gehouden in Pulchri Studio, en op loffelijke wijze verzorgd door de O.O.V.'s van het district.

Op Zondag 12 September werd in verband met het vertrek van verscheidene zendelingen door een record aantal sprekers het woord gevoerd. In de ochtendvergadering werden de aanwezigen toegesproken door Oud. H. W. Atkins, Oud. P. 't Hart, zr. L. 't Hart, Oud. R. H. de Boer, de nieuwe zendingsecretaris, Zr. A. W. Hartman, en Oud.

J. J. Roothoff. In de avondvergadering, bijgewoond door 338 personen, waren de sprekers en spreeksters: Oud. L. Mondfrans, Zr. C. H. Roth, Oud. G. Mes, Zr. J. A. Sehlmeier, Oud. F. W. Robison, Zr. N. C. Sanders, Oud. D. L. Timmerman en president C. Zappey.

De beide inspirerende vergaderingen werden opgeluisterd door zang van de „Zingende Moeders“, het gecombineerde Haagse en Delftse Zangkoor, en enige speciale zangnummers.

Inzegeningen.

Op 1 Augustus j.l. werd te Amsterdam ingezegend: Antonie Eugenius Groot, zoon van Dirk Groot en Anna E. Hageman. Op dezelfde datum werd te Delft ingezegend: Maarten Cornelis van Vliet, zoon van Arie C. van Vliet en Johanna C. Hazenbroek.

Op 29 Augustus j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Evelin Anna Kapteijn, dochter van Cornelis Kapteijn en Sophia Haugland.

Op 5 September j.l. werden te Amsterdam ingezegend: Marinus Louis van der Wouden, zoon van Jacobus M. van der Wouden en Carolina M. Huijboom, en Jan Apking, zoon van Jan C. D. Apking en Antje Hut.

Op dezelfde datum werd te Den Haag ingezegend: Elisabeth M. W. H. de Geus, dochter van Willem L. de Geus en Sophia F. M. van Proosdij.

Geordend.

Op 8 Augustus j.l. werd te Amsterdam Pieter Ronner tot Ouderling geordend.

Op dezelfde datum werden aldaar Gerrit de Boer en Klaas de Boer tot Diaken geordend.

Op 29 Augustus j.l. werd Jan Kemker te Amsterdam tot Diaken geordend.

Op dezelfde datum werd te Leeuwarden Ynze de Swart tot Leraar geordend, en Gerrit Jousma tot Diaken.

Op 5 September j.l. werden te Utrecht Dirk Schuurman Sr., Melis Dissel en Harm Folkerts tot Ouderling geordend; Albertus van Dijk en Dirk Schuurman Jr. tot Priester, Gijsbertus Schuurman

tot Leraar en Adrianus G. Bredewoud tot Diaken.

Op dezelfde datum werd Hermanus H. Kleijweg te Den Haag tot Diaken geroemd.

Overleden.

Op 29 Augustus j.l. overleed te Dordrecht zr. Pleuntje Sandman-Kraal in de ouderdom van 72 jaar. Zij werd op 10 November 1875 geboren en was sinds 16 October 1921 lid der Kerk.

Op 2 September j.l. overleed te Utrecht zr. Elizabeth van Hattum-Biljard op de leeftijd van 80 jaar. Zij werd op 9 Mei 1868 geboren en was sinds 8 Augustus 1903 lid der Kerk. Op 7 September j.l. werd ten huize van de overledene, die een getrouw lid der Kerk was, een rouwdienst gehouden.

Wij wensen de nabestaanden van deze zusters van harte sterkte in dit verlies. Moge de zekerheid van een weerzien hun troost schenken.

Verplaatsing van zendelingen.

Op 10 September j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Glenn Boyer van Amsterdam naar Amsterdam-N; Marion T. Millett van Gent naar Utrecht (als gemeentepresident); Ray V. Zobrist van Almelo naar Utrecht; LeGrand Hubbard van Groningen naar Amersfoort (als gemeentepresident); Jesse F. Heath van Den Haag naar Hilversum (als gemeentepresident); Conrad Bolter van Eindhoven naar Groningen; William B. Hesterman van Groningen naar Hengelo (als gemeentepresident); Peter van Oostendorp van Groningen naar Almelo; Richard W. Stokes van Assen naar Zutphen (als gemeentepresident); Gerardus J. Scheuller en Johanna Scheuller van Harlingen naar Apeldoorn, waar zij over de gemeente zullen presidieren; Joseph A. Schutz van Groningen naar Zwolle; Nicolaas Stolk van Leeuwarden naar Schiedam (als gemeentepresident); Jack C. Higbee van Amsterdam naar Leeuwarden (als gemeentepresident); Blaine F. Anderson van Gent naar Assen; Lewis H. de Young van Haarlem naar Groningen; Ralph H. Steenblik van Amsterdam-N naar Harlingen (als gemeentepresident); Gene K. Edvalson van Amsterdam naar Harlingen; Richard D. Gardner van Antwerpen naar Amsterdam; Ronald E. Poelman van Vlaardingen naar Amsterdam-N (als gemeen-

tepresident); C. John van Beekum van Amsterdam naar Den Haag (als gemeentepresident); Albert P. Sieverts van Amsterdam-N naar Amsterdam (als gemeentepresident); W. Dean Hart van Amsterdam naar Gent (als gemeentepresident); Kwenden V. Nelson van Rotterdam naar Amsterdam; Cornelius van Rij van Hengelo naar Rotterdam (als gemeentepresident); Paul R. Jacobsen van Antwerpen naar Rotterdam; W. Lynn Roberts van Den Haag naar Arnhem; Albert L. Fisher van Arnhem naar Leiden (als gemeentepresident); Harold W. Atkins van Leiden naar Delft (als gemeentepresident); Meade E. Nielson van Antwerpen naar Den Haag; Richard L. Finlinson van Arnhem naar Den Haag; Donald Bell van Arnhem naar Voorburg; Joseph E. Strobel van Antwerpen naar Arnhem (als districtspresident); J. Dee Curtis van Antwerpen naar Nijmegen; Wayne H. Thornock van Nijmegen naar het Zendingkantoor; Ralph C. Wagner van Apeldoorn naar Gent; Ferrin L. Allen van het Zendingkantoor naar Antwerpen; H. Jex Tobler van Antwerpen naar Gent; Wallace D. Stevens van Haarlem naar Eindhoven; James E. Denos van Voorburg naar Vlaardingen (als gemeentepresident).

Voorts werden op die dag de volgende benoemingen bekend gemaakt: John J. Roothoff zal werkzaam zijn op het Zendingkantoor te Den Haag als assistent van de Zendingpresident; Paul D. Levie werd benoemd tot president van het Rotterdamse District, Francis W. Robison tot president van de gemeente Voorburg, Kenneth B. Done tot president van het Apeldoornse District, Evan W. Lee tot president van de gemeente Arnhem, Clyde K. Rudd tot president van het Antwerpse District, en Frank L. Cottrell tot president van de gemeente Antwerpen.

Het district Zutphen-Almelo werd op deze datum gesplitst in het Arnhemse District (omvattende de gemeenten Arnhem, Nijmegen, Zutphen, Eindhoven) en het Apeldoornse District (omvattende de gemeenten Apeldoorn, Zwolle, Almelo en Hengelo).

William Nauta werd op dezelfde datum om gezondheidsredenen eervol ontheven van zijn zendingswerkzaamheden.

Zending in Engeland.

Zr. Anny W. Hartman, die in de afgelo-

pen jaren een zending in Nederland heeft vervuld, heeft van 25 Juni tot 6 September j.l. als zendeling in de Britse Zending gearbeid. Zij is het eerste Nederlandse lid, dat een zending in Engeland heeft vervuld, en het is een zeer interessante ondervinding geweest. Op 6 September j.l. werd zij door president Selvoy J. Boyer van de Britse Zending eervol ontslagen van haar zendingsarbeid.

Zending beëindigd.

Op 14 September j.l. werden Oud. en zr. Th. Siphkema, Oud. en zr. A. Vermij en Oud. en zr. J. Bruin eervol ontslagen van hun zending in Nederland. Op de genoemde datum keerden zij terug naar hun tehuis in Zion.

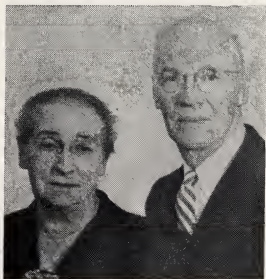
Oud. en zr. Siphkema kwamen op 22 Augustus 1946 in Nederland aan. Sindsdien heeft Oud. Siphkema als Zendingsecretaris op het Hoofdkantoor te Den Haag gearbeid. Dank zij zijn vele capaciteiten is hij in dit ambt de Zendingenpresident tot grote steun geweest. Van deze standplaats uit heeft Oud. Siphkema de gehele Zending bereid, en in practisch alle gemeenten heeft men meerdere malen kunnen genieten van zijn geestrijke toespraken. Een conferentie in Nederland was in de afgelopen jaren niet compleet, alvorens we naar br. Siphkema hadden kunnen luisteren. Oud. Siphkema heeft ook gedurende enige tijd het ambt van president der Haagse gemeente bekleed. Oud. Siphkema heeft zich door zijn aangenaam optreden en innemend karakter zeer veel vrienden gemaakt, en zijn heengaan zal niet alleen op het Zendingskantoor, maar allerwege nog lang als een verlies gevoeld worden.

Zuster Siphkema heeft gedurende de twee jaren van haar verblijf in Nederland gearbeid in het Voorzorgswerk der Zending. Zij heeft deze zware taak met de grootste toewijding verricht, en de opgeruimdheid, waarmee zij de moeilijkheden aan dit werk verbonden, te boven kwam, heeft steeds onze bewondering gewekt. Evenals haar man was zuster Siphkema iemand, die zich zeer veel vrienden gemaakt heeft, die node van haar kunnen scheiden. Op 3 September j.l. werd in de Haagse gemeente aan Oud. en zr. Siphkema een afscheidsavond aangeboden, die duidelijk weerspiegelde, welk een grote plaats zij in de harten van leden, zendelingen en vrienden hebben verworven. De Zending, die Oud. en zr. Siphkema vervuld hebben, was een voorbeeld van dienstbaarheid en liefde voor het herstelde evangelie. Mogen des Heren rijkste zegeningen hun deel zijn, wanneer zij in hun tehuis zijn teruggekeerd.

Oud. en zr. Vermij kwamen op 17 September 1946 in Nederland aan en vingen hun arbeid aan in het Voorzorgsplan, waar zij met de andere leden van het Voorzorgscomité hun beste krachten in het werk hebben gesteld, om de leden in Nederland van kleding en voedsel te voorzien. Nadien hebben zij achtereenvolgens gearbeid in de gemeenten Delft, Amsterdam, Alkmaar, Groningen en Rotterdam. In Delft, Alkmaar en Groningen heeft Oud. Vermij op bekwame wijze het ambt van gemeentepresident bekleed, daarbij steeds terzijde gestaan door zijn vrouw, wier hartveroverende karakter haar bij jong en oud geliefd maakte. De uren, die Oud. en zr. Vermij aan de verkondiging van de evangelieboodschap hebben besteed, zijn niet te tellen, maar de velen, die door hen de boodschap van het herstelde evangelie hebben mogen horen, zullen deze twee zendelingen in dankbare herinnering houden.

Na een bezoek aan de verschillende gemeenten, waar zij gearbeid hebben, namen Oud. en zr. Vermij op Zondag 5 September j.l. afscheid van hun laatste standplaats, Rotterdam.

Oud. en zr. J. Bruin kwamen op 7 September 1946 in Nederland aan, en hebben sindsdien gearbeid in de gemeenten Amsterdam, Leiden en Schiedam. In de beide laatste gemeenten bekleedde Oud. Bruin het ambt van gemeentepresident. Op hun hoge leeftijd hebben Oud. en zr. Bruin zich geheel aan het zendingswerk gegeven, en al hun tijd aan deze roeping besteed. Hun kennis van de waarheid van het herstelde evangelie hebben zij gebracht tot een ieder, die hiervoor belangstelling had, en veel is door hen gedaan ter uitbreiding van het werk in deze zending.

Onze beste wensen vergezellen alle bovengenoemde zendingen bij hun vertrek naar Zion, en namens de Nederlandse Zending zeggen wij hun dank voor alles, wat zij gedaan hebben om het werk des Heren onder dit volk bekend te maken.

Wijzigingen in besturen.

Op 19 Augustus j.l. werd zr. M. J. Haarbrink van de Rotterdamse gemeente aangesteld als lid van het Muziek-comité der Nederlandse Zending. Op dezelfde datum werd zr. H. C. Bakker-Hartman, Eemwijkstraat 22, Voorburg, aangesteld als secretaresse van dit comité.

Op 29 Augustus j.l. werden zr. G. Roth-Nederhand en zr. M. J. S. van Straten-Rietveld, beiden van de Rotterdamse gemeente, aangesteld als resp. 1e raadgeefster en secretaresse van het Jeugd-

werk-Hoofdbestuur in de Nederlandse Zending. Het adres der secretaresse luidt: Zaagmolenkade 5, Rotterdam.

Vertrokken.

Op 21 Augustus j.l. vertrokken Paulus A. van Emmerik, Jannigje W. van Emmerik-Kuiters, Paulus van Emmerik en Pieter van Emmerik naar Amerika, waar zij zich in Salt Lake City denken te vestigen.

De Dordrechtse gemeente bood de familie van Emmerik op 17 Augustus j.l. een afscheidsavond aan, die lang in hun herinnering zal blijven door de hartelijke wijze, waarop de vele aanwezigen afscheid van hen namen.

Groeten uit Zion.

Van de familie van de Merwe, die het vorige jaar van Dordrecht naar Salt Lake City vertrok, ontvingen wij de volgende brief:

Aan onze broeders en zusters en vrienden in Nederland.

Wij kunnen onze Hemelse Vader niet dankbaar genoeg zijn, dat we het voorrecht gekregen hebben op te trekken naar Zion. Wij gevoelen ons hier op onze plaats, onder Gods volk. Natuurlijk is ook hier onkruid onder het koren, zoals overal, maar er zijn heel veel goede, eerlijke en pittige Heiligen, en zij zijn vriendelijk en hulpaardig. Wij zijn nu ruim een jaar hier, en zijn gezegend van de eerste dag af. De natuur is hier prachtig en het is in werkelijkheid een land, overvloeiend van melk en honing niet alleen, maar van fruit en eieren, kortom van alles. De tabernakel, waarin we een conferentievergadering bijwoonden, was voor ons een heilige plaats, en de volgende maand hopen we door de tempel te gaan.

Wij genieten van vele dingen op kerkelijk gebied; toespraken door leiders der Kerk, zang, muziek en toneel. Eens heeft de Profeet in onze eigen ward gesproken. Hij is nederig en vriendelijk, en wij kunnen aannemen, dat indien God een boodschap aan Zijn kinderen heeft te geven, Hij dit door middel van George Albert Smith doet.

Een goede raad willen we geven aan allen, die van plan zijn hierheen te komen: neem wat Engelse lessen voor U hierheen komt, want U mist veel als U niets kunt verstaan. Ons getuigenis is even sterk, ja sterker dan in Holland,

ZO JUIST VERSCHENEN :

6 nieuwe tractaten van de hand van prof. James L. Barker van de Universiteit van Utah.

Behandeld worden: de organisatie van de vroegere Kerk, de afval, de herstelling van het evangelie.

Uw gemeentepresident zal U gaarne een serie ter inzage verstrekken!

alhoewel Satan ook hier aan 't werk is om af te breken wat de Kerk opbouwt. Hij doet dit in hoofdzaak door laster rond te strooien omtrent de kerkleiders. Zij zijn weliswaar mensen en daarom niet onfeilbaar, maar God nam van de edelsten en besten, om zijn werk te besturen en te leiden. Wij doen onze plichten zo nauwgezet mogelijk, probeerende tot het graan te behoren en boven het onkruid uit te groeien. Laat elkeen die naar Zion komt een vast voornemen hebben om God te dienen, wat de mensen ook zeggen of doen, en in harmonie met Jezus' Kerk blijven, want Hij is het hoofd van Zijn Kerk.

Met hartelijke groeten aan allen die ons kennen,

de fam. J. van de Merwe.

Speciale gebeurtenissen.

De Augustusmaand stond in het teken der vacantie, en de gemeenten en onderorganisaties trokken er zoveel mogelijk op uit, al was het weer niet altijd even gunstig. De Haagse Zondagsschool organiseerde op 18 Augustus een uitstapje naar „Meer en Bos”. Een week later, op 25 Augustus, maakte de Z.H.V. van de gemeente Rotterdam-N een geslaagde autobustocht. De Leeuwardense Zondagsschool maakte een tocht naar het „Zwarte Wegsend”, waar de dag op prettige wijze werd doorgebracht. Op 28 Augustus trok de Leeuwardense O.O.V. naar Akkerwoude, waar het aldaar door de Kerk opgerichte monument schoongemaakt werd. Voorts hebben de leden dezer gemeente een boottocht gemaakt door de Friese wateren; er werd ten volle van de natuur genoten. De Utrechtse en de Hilversumse Z.H.V. leden hebben op 23 Augustus per autobus een tocht door de provincies Utrecht en Gelderland gemaakt, o.a. werden de mooie omstreken van Arnhem bezocht. Op 17 Augustus j.l. maakte de Arnhemse Z.H.

V. een uitstapje naar het openlucht museum even buiten Arnhem. Alle zusters van het district waren daartoe uitgenodigd. Het werd een onvergetelijke dag, die besloten werd met een maaltijd in het kerkgebouw te Arnhem. De sfeer van eensgezindheid en vriendschap, die op deze dag gevoeld werd, zal nog lang nawerken. De Haarlemse Zondagsschool bracht op 5 Augustus j.l. de dag door te Oud Valkeveen; er werd gespeeld, geroeid en gezwommen, en de stemming liet niets te wensen over.

De Utrechtse O.O.V. had het aardige idee, op 28 Augustus j.l. een „Oranje-feest” te organiseren, dat een vlot verloop had.

In de Dordrechtse gemeente zijn op het ogenblik voetbal-enthousiasten zeer actief. Er is een voetbalclub opgericht onder de naam O.O.V.D., die onlangs in de K.N.V.B. is opgenomen. Onze beste wensen voor succesvolle wedstrijden!

Wat komt:

9 October: Amsterdamse Districtsconferentie. Programma-avond in het kerkgebouw Weteringschans 101. Aanvang 8 uur n.m.

10 October: Amsterdamse Districtsconferentie. Openbare vergaderingen om 10 uur v.m. en 3 uur n.m. in het Zonnehuis, Zonneplein, Tuindorp-Oostzaan. (te bereiken met veerpont over het IJ achter Centraal-Station, daarna bus B. Voor extra bussen zal worden gezorgd.)

Ingevolge papiertoewijzing B.P.P. no. 3153 verschijnt deze uitgave maandelijks en is de omvang van dit nummer 32 pagina's, formaat 16 x 25 cm.